

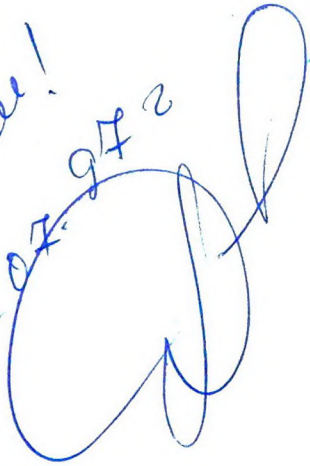
Микола Сенчило

Сміхотня

Harassment
of a type
known!

11-07-97

Микола СЕНЧИЛО

СМІХОТНЯ
(Гуморески)

Спілка письменників України
Луганська обласна організація
Луганськ, 1996

«Сміхотня» — третя книга луганського поета-гумориста Миколи Сенчила. В ній автор широко послуговується фольклором, наближаючи його до сьогодення глибокою виваженістю думки. Читач знайде в цьому збірнику чимало смішних ситуацій, що зустрічаються на кожному кроці.

Спонсор видання книги — Луганське авіапідприємство. Генеральний директор — **ВОЛКОВ Володимир Васильович**.

ПЕРЕД ТИМ, ЯК ЗАСМІЯТИСЬ

Микола Сенчило в літературі не новачок. Починав стрімко — в знаменитій Горлівській «Кочегарці», що дала рідному народові визначних письменників. Спілкувався з нині знаменитим поетом — Василем Стусом, з іншими відомими на Україні письменниками. Друкувався в журналах «Перець», «Донбас», в колективних збірниках, газетах. Здавалося б, перед Миколою ось-ось мав би відкритися широкий шлях до поетичного Олімпу. Але тяжка хвороба на десятки років вирвала його з літературного процесу...

Дивуюся мужності цієї людини. Все переборює — і сімейну трагедію, і вічні нестатки. Не переборює лише свою любов до красивого Слова. Випустив уже дві невеличкі книжечки — одну гумору, другу — для дітей з невеличкими вельми симпатичними віршами. Спасибі спонсорам, що фінансували ці видання. Коли книжечки побачили світ, у Миколи Сенчила ніби друге дихання з'явилося, очі засвітилися жагою до життя, хоча й голова стала ще білішою, ніж досі. І, ніби доказ того сердечного і душевного відродження, — ось ця третя його книга. Як на мене, симпатична. Візьміть прочитайте хоча б «Глухий» Данило», чи «Грабіжники-рекетир», чи якийсь інший гумористичний вірш, і ви пересвідчитесь в моїй правоті.

Автор широко послуговується темами з народних джерел, прагне осучаснити твори, звертаючись до болючих сьогоденних негараздів і нерідко досягає блискучих результатів. Отож побажаю «Сміхотні» знайти вдячного читача!

Леонід СТРЕЛЬНИК,
член Спілки письменників України.

В ЛІКАРНІ

Лежить Степан у лікарні,
Голови не видно,
Заховався під одіяло,
Чомусь дядьку стидно...
Вухо в нього замотане
Давніми бинтами,
Відвернувся від дружини,
Мов лежить без тями...
Хтось питається у жінки:
— Що за горе в мужа?
Чи болить у нього «вавка»,
Що він стогне дуже?
«Вавку» я йому зробила, —
Жінка прошипіла, —
Зацідила я у вухо —
Тому й захворіло...
Бо не носить третій місяць
Додому зарплати,
То навіщо він потрібний
Без грошей у хаті?
Кожен місяць в їхній касі
Тичуть людям «дулі»,
Ну а з них борщу не звариш
В порожній каструлі...
Розізлилась я, дурненька, —
Не моя провина,
Що мені підставив вухо,
Ну, а тещі — спину!

«ГРАБІЖНИКИ-РЕКЕТИРИ!»

Ох, недавно «грабіжники»
Знову побували,
І «обчистили» квартиру —
Мов пограбували.
Гроші, майже, всі забрали,
Консерви, соління,
Груші, яблука, картоплю,
З гарбузів насіння.
Підійшов я до собачки —
Він аж виє, скаче,
Поспішай, мовляв, скоріше,
Ледве сам не плаче.
...Я біжу і ледь встигаю,
Ще й в руці рушниця,
Поспіша Сірко завзято,
Не хоче спиниться!
В темряві відкрились двері,
Протираю очі, —
Бачу: зять, дочка й онук мій
Шепчуться охоче.
На вузлах сидять, на торбах,
Регочуть дбайливі,
Значить, те, що так шукали,
Із Сірком знайшли ми.
Я прицілився з рушниці,
Закричав в квартирі:
— Руки вгору, «грабіжники»,
Свої «рекетири»!
Всі підняли вгору руки,
А Сірко — на мене,
Аж скавчить, хапа зубами,
Мов здурів шалений.
...Опустив свою рушницю,
Простяга внук жменю:
— Діду! Гроші подавайте!
І поліз в кишеню...

ЧОМ ТИ «СЕЛЕНГ» Й «ОБЕРІГ» ЛЮДСЬКИХ ГРОШЕЙ НЕ ЗБЕРІГ?

Наплодилися «товариства»
І в нас, на Україні,
А від них лилась реклама
Співом солов'їним.
Обіцяли людям гроші —
Високі проценти,
Не сказали одного —
Обдеруть дощенту!
Однесли їм люди гроші
Дуже добровільно,
«Товариства» ж існували
Майже, всі підпільно...
Накупили «мерседесів»,
Будують — хороми,
Що не схожі на селянські —
З глини і соломи.
Скоро грянула зима
Кишенькова скрута,
«Товариства» — розбіглися,
Все змінилось круто...
Залишилися без грошей
Обдурені люди,
Ходять мовчки по судах,
І пишуть повсюди...
А чії ж ті товариства.
Хто в них батько, мати?
Байстрюками народились
у Верховній Раді...

СПОВІДЬ СОБАКИ

— Ну, й життя! — Сірко бурмоче
Сам собі до себе, —
Бо живу я на подвір'ї —
Під відкритим небом!
А брати — немов у раї,
Живуть — у кімнатах,
Де захочуть — там лягають —
В кріслі, серед хати.
Бо вони, бач, — не простенькі —
Звісної породи,
Поселилися в квартирах
Без ордера й згоди!
Там гризуть вони і меблі,
До кісток, бач, ласі,
Суп гороховий — не люблять —
Подавай їм м'ясо.
Стережуть домашні стіни
Разом з хазяями,
Не дзвенять квартири сміхом,
Гарними піснями.
А за що їм привілеї,
Щоб жити в квартирах?
Зроду звіку жили в будках,
Навіть у «сортирах!»
Сперечатися зі мною
Ой, люди, — негоже!
Та хіба ж, ви, багатії,
Чи може вельможи?
Часто чую крик в квартирах:
— Не гавкай, собако!
Може, то нова порода —
Що гавка й балака?!

ОЙ, ПОСЛАЛА МАТИ СИНА...

Ой, послала мати сина
У сільську крамницю.
— Піди, каже, синку, купиш
Хліба паляницю.
Та купи обов'язково
Пляшечку олії,
Сірників коробку також —
Ти ж моя надія!
Дала сину гроші мати
І жде, виглядає,
Ну а син — немов пропав десь —
Цілий день немає.
Аж під вечір об'явився
П'яний у «дрезину»,
Вдома матері признався —
Застряв в магазині...
І питає мати сина:
— Де ж пляшка олії?
Щось душа болить у мене
І серце аж мліє...
— Я купив, — снюк признався, —
Здоровенну пляшку,
На олію ж — не хватило,
Бо з грошима тяжко...

«К А Ш А»

— Тітко, дайте води напиться,
Бо так їсти хочеться,
Що й переночувать ніде.
То тітка і каже:
— Напийся там, в колодязі,
Заодно його й почистиш,
Та зваримо вечором кашу.
То і ночуйте кожен день,
Аби тільки дров нарубали
Та і дах полагодили,
Бо горбд такий неораний,
Що аж тин похилився,
А я сама така слабка,
Що й ні до кого озватися,
Та як побачу чоловіка —
То аж спати одній не хочеться.
Не сплю, лежу, все кручуся,
Хоч прив'язуй мене до когось,
А проснусь — немає нікого,
Одна лежу, руки вже так болять,
Що аж обійняти когось хочеться.
...Бач, як темно, що й світла не треба,
І їсти не хочеться. Да не впали з ліжка,
До стіни не тулися, бо ще завалиться,
Може, дасть Бог, і «каша» звариться...

КАЗИНО

Що воно за «Казино»? —
Дід Матвій питає, —
Може, з козами воно,
І цапок буває?
Я привів свою козу
Із села, здалека,
Хай гризе у вас лозу,
В «Казино» хай мека.
Хай танцює і плига,
Як і ваші кози,
Моя кізка дорога,
Ї окотитись може.
До вас проситься давно,
Цапа в нас немає,
Хай живе у «Казино»,
Може, погуляє...

КОТЯЧА РЕКЛАМА

Ну й реклама — дак реклама —
Про котяче «віскас»,
Його б їла натщесерце
Навіть наша Пріська!
Всі їдять його очима —
Не можна ж іначе,
То навіщо називати
Що їда кошача?
І якби його доволі,
Ї засмажене салом,
То, напевно, що котам би
Воно не дісталось..

«ГЛУХИЙ» ДАНИЛО

Ой, погані вуха має
Сусіда Данило,
Хоч візьми й відріж ті вуха —
І віддай на мило.
Бо вони — немов локатор,
Ті здорові вуха,
Та одна біда в Данила —
Жіночку не слухав.
Щоб-то жінка не сказала
Щось зробить Данилу,
Перепитує сердега
Жінку люблю, милу:
— Що ти, жіночко, сказала?
Щось не дочуваю...
Я читаю ось газету,
Я — відпочиваю!
— Чи оглух? — питає жінка, —
Ой, біда! Напастя!
Чи тетерею вродився
На мое нещастя?
Та Данило розсміявся
Аж по самі вуха:
— Та я чую, моя мила,
Як летить і муха.
Маю вуха ідеальні,
Чисті й не забиті,
Тому швидко й вилітає
Все із них щомиті!

ЛИСТ ДО ЖІНКИ

«Ти не ціниш мене, Галю, —
Пише жінці Гриша, —
Не людина я — комп'ютер,
Тож мовчи хоч лишень.
І Гордися, Галю мила,
Та не вішай носа,
Не підходь до мене близько,
Особливо боса.
Можу вдарити я струмом,
Як раніш, по пиці,
Я — кодований комп'ютер
Із металу-криці.
Вже заклали нову пам'ять,
Бо свою згубив я,
Ще сказали — буде в домі
Завжди перемир'я.
Та не пий усю горілку,
Що сховав в чулані,
Справи в мене дуже кепськи,
Бо коди — погані.
Кожен день їх треба чистить,
Добре полоскати,
Кожен день хоча би пляшку
Треба спирту мати.
То вези хоч самогонку —
Коди поржавіли,
Буду я їх полоскати,
Щоб замиготіли.
Ти мене не розшифруєш,
Бо не знаєш коди,
Можеш навіть поламати,
Наробити шкоди!»

ЯСНОВИДЕЦЬ І ГОСТИНЕЦЬ

Літня жінка у лікарні
В кожного питає:
— Екстрасенс чи ясновидець
Де й кого приймає?
— Та проходите отуди ви, —
Люди показали. —
В кого є хороші гроші,
Тих приймає в залі.
— О, заходьте, молодичко, —
Кличе ясновидець. —
В сумці маєте я бачу
Чималий «гостинець»!
— Порятуйте, ясновидцю,
Від лихої порчі, —
Так мене всі обзивають,
Що аж ноги корчить!
Цілий день від чоловіка —
Ні доброго слова,
Лиш кричить, що я скотина,
Репана корова.
А невістка мене дразнить
Старою каргою,
Ще й онуки обзивають
Бабою-ягою.
Лиш коханець мене кличе:
«Золотенька рибка».
То скажіть мені ви правду! —
Стала баба дибки. —
Хто я? Чорт, корова, рибка,
Милий ясновидець?
Як вгадаєте,
То буде
Вашим — цей «гостинець»!

«СОЛОВЕЙКО»

Хвалився за столом Омелько:
— Співаю — наче соловейко,
Та треба випить тільки
З відро мені горілки!
Тоді я не Омелько —
А справжній соловейко!
Тягнуть я добре вмію —
Як очі соловіють...

ДІЛО ТЯЖКЕ

— І навіщо розливають
Те вино у пляшки? —
Розходився дядько Ваня, —
Це ж бо діло тяжке!
Та і горло в них маленьке,
Неначе в дитини,
Не напоїш з тії пляшки
Сьогодні людини.
Наливати треба в бочки,
Хай неповні б трішки,
А коли і їх немає —
Можна лить у діжки.
Бо в дубових вино кріпше,
Вип'єш — зразу жарко,
І тоді не треба клеїть
Акцизної марки.

«ХВРОБА»

Прийшов Іван до Кіндрата,
Радий до безтями:
— Я спасаю рідну жінку,
Витягаю з ями...
Бо не п'є вже більш стакана
Міцної горілки,
Коли ж їсть — то без добавки,
Лише дві тарілки.
Щось стріляє нижче спини,
Може, «радикуля»,
Не була ж вона на фронті,
Та в стегнах щось муля...
То я завтра посилаю
Свою на курорти,
Вже купив ось їй квіточок
І тоненькі шорти.
— Ну, а я не посилаю, —
Глянув дід з-під лоба, —
Я ще сам справляюсь добре —
Як така хвороба!

ВИСТАВА

Ой, прийшов Степан з вистави
Хмурий, не сміється —
Драмтеатр нове поставив —
Хай йому гикнеться!
І питають вдома діти:
— Що там за вистава?
— Що ви бачили, татусю?
— Чи квиток дістали?
— Там безплатний вхід всім людям, —
Каже батько дітям. —
Я таку побачив драму —
Як ніхто на світі...
Драма та вся без артистів,
Згадки, — ой, не теплі...
Там тепер завжди вистава —
Італійських меблів!

МИСЛИВЦІ

Повертались з полювання
Три мисливці-чудаки,
З них один підстрелив зайця,
Йшли додому — напрямки.
Згодом хлопці притомились,
Тож присіли на горбку
Пообідати хоч трішки
Й чарку випити гірку.
Той, що вбив одного зайця,
Вмить побіг десь за кущі,
Хлопці ж торбу розв'язали —
Й зайця хапнули мерщій.
А в мішок — kota сховали
Й, посміхаючись, сидять,
Повернувся Гриць до хлопців —
То вони і гомонять:
— Покажи, ти, нам хоч зайця,
Чи великого забив?
ЖІНКА буде дуже рада,
Чарку в неї заробив...
Розв'язав Грицько торбину —
Кіт стрілою шмигонув,
Аж Грицько перелякався:
— Заець втік! — Грицько збагнув,
Він схопив свою рушницю
І до дерева побіг,
Бо туди забрався «заець»,
Той, що вискочив з-під ніг.
Придививсь Грицько угору —
Там, на дереві, сидить
Щось велике і пухнасте
Й перелякано глядить.
Він прицілився з рушниці —
Кіт щосили занявчав,
Гриць злякався, перехрестився
І до хлопців закричав:
— Що за біс? А де ж мій заець,
Що забив я у ліску?
У житті уперше бачу
Я okazію таку!
Хлопці ж на горбку сміялись,
Аж тряслися животи:
— В нас зайцями тут й не пахло —
Тут лиш водяться коти!

«МОЛИТВА»

Боже ти мій, Боже,
Часто ти постився,
Великодний був — найдовший,
Сорок днів — й спинився!
А тепер нам піст зробили
На декілька років,
Просим, Боже, скороти нам —
Щоб не був широкий.
Постимося дуже гарно
І в домі, і в церкві,
Поминаєм й споминаєм
І живих, і мертвих.
В нас трапеза пісна й прісна —
П'ять хлібів купуєм,
Вже давно їх дарували —
Ми й досі смакуєм.
Та як горе нас спіткає —
Ми молилися вмієм,
Ми не тільки постимося —
Частіше говієм.
І ждемо твого прищестя,
За всіх заступися,
Покарай лиш мафіона,
Бо він — не постився.
Причисти людей всіх бідних
Із кагором, ласо,
І додай до п'ять хлібів тих
П'ять шматків і м'яса!

МИТНИЦЯ

Заповняв Грицько анкету,
Щоб отримать «візу»,
Він від тещі повертався,
Ніс в руках валізу.
В тій торбинці — кусень сала,
Літро — самогону,
Та на митниці зустріли
Й нарobili «шмону».
Перерили все у торбі,
Била б їх ковiнька,
Дуже довго щось шукали,
Мов чорти копійку.
Відпустила хлопця стража,
Та на серці — важко,
Бо легкою стала ноша
В ходака-бiдняжки.
Розгубився Гриць і каже:
— Тож були гостинці...
А в одвіт:
— Возити треба!
Грiх носить в торбинці!
Бо так можна і занести
В митницю хворобу,
Не беремо із вас мита —
Тож iдiть додому.
А нам треба все «обмити»,
Так давно ведеться...
Може, тому й установа
Митницею зветься!

ЗАЛІЗНИЧНИКАМ

Добрий день вам, товариство,
Вокзал, залізниця,
Поспішають до вас люди,
Щоб не запізниться.
Хоч ми люди, а не гави
(Хай нас Бог боронить),
Та ніхто ніяк не хоче
Поїзд проворонить.
І для вас зовсім не смішно,
Бо прямо з перона
Можна бачить пасажира,
Що шука «вчорашній день»,
«м'якого вагона».
Залізниця! Залізниця!
Магістраль далека,
Тебе більше доглядає
На стовпі лелека.
Ти була тверда, зі сталі,
Та стала м'якою,
Бо лягають вже на тебе
Й шукають спокою.
Шахтарі відпочивають
Навіть вже на рейках,
Бо набридло їм на ліжках,
В лазні на «скамейках».
Хай їх поїзд обминає,
(Турбувать не варто),
Поїзди хай їдуть скорі
Прямо по асфальту!

НЕ ВІДПОВІДАЄМО

Комерційне підприємство
Притягли до суду,
І сказав його директор:
— Я платить не буду!
Бо у назві сказано,
(Я свідок реальності)
«Підприємство обмежене
у відповідальності».
Таку назву недаремно
Вже давненько маємо,
Тож, пробачте, ні за що ми
Не відповідаємо!

«КОДУВАННЯ»

— Досвід маєм в кодуванні, —
Каже Федір жінці, —
Обігнали всі держави,
Навіть хитрих німців.
Кожен з нас тепер — комп'ютер,
Має різні коди,
Нас давно закодували
Без нашої згоди.
Бо спочатку кодували
Не п'ють алкоголю,
А тепер — новіші коди
Випали на долю.
Коди дуже незугарні —
Бо вони від їжі,
А найбільш від м'яса, риби,
Навіть фруктів свіжих.
Тільки я не розумію,
Не було ж приказу:
Як могли закодувати
Від усього зразу?

ЇМО ОЧИМА

Посміхнувся дід Панас
І Парасці каже:
— Слухай, бабо, всім нам рот
Не потрібний майже.
Ось заходиш в магазин —
Їж усе з вітрини,
І не треба навіть грошей,
Що не платять нині...
Наїдайся — скільки хочеш —
Всіх делікатесів,
І не треба людям пенсій,
Що нема в соцбезі.
— Ну, а як же будеш їсти,
Старий ти нахаба,
Коли рот вже не потрібний? —
Розкричалась баба.
— Ну, а рот хай відпочине
До кращої днини,
А поки що будем їсти
Очима з вітрини!

ПАЛКА

Як зайшов Степан до хати,
То сердито і питає:
— Тітко! Чому це Марусі
До цих пір немає?
Де вона так загуляла?
Хочу я жениться,
Ну а їй, немов на лихо,
Вдома не сидиться.
— Десь пішла шукати палку, —
Тіточка сказала, —
Мабуть, десь бичка попастись
У лісок погнала.
То навіщо вам Маруся?
— Я приніс їй палку,
Бо знайшов її давненько —
Ще маленьким, змалку.
То хотів оце залишить,
Не сидить, бач, вдома..
— То поставте, ви, у сінях,
Де лежить солома.
А вона як прийде — зразу ж
Забере ту палку,
У куточку там поставте,
Якщо вам не жалко.
Може, знайдете й для мене,
Щоб гусей хоч пасти,
Бо без палки — справа кепська,
Можна і пропасти.
Бо учора я пропасла
Палку — ох здорову,
А сусіда — кинув палку —
Ледь не вбив корову!

«МІШЕЧКИ»

Запитала жінка Івана,
Що прийшов з базару:
— Щось не бачу я у тебе
Нашого товару?
— Був товар — та вже немає, —
Буркнув жінці Ваня, —
Я його увесь розпродав
Ще з самого рання.
— Ну, а де ж поділись гроші? —
Жіночка питає, —
Вивертай усі кишені,
Може, їх немає?
— Гроші всі лежать в мішечках, —
Іван розкричався, —
Відчепися ти від мене,
Бачиш — я набрався...
На ногах стою я ледве,
Вже не маю сили,
Сам не знаю, де я шлявся
І чорти носили...
— Ну, а де ж твої мішечки? —
Присікалась жінка. —
Може, ти їх загубив десь? —
Пиля, як ножівка.
— Не згубив я їх, Мелашко,
Не могли їх «свиснуть»,
Ті мішечки — ось у мене —
Під очима виснуть...

Літературно-художнє видання

Микола СЕНЧИЛО

СМІХОТНЯ

(Гуморески)

Редактор Л. П. СТРЕЛЬНИК

Сдано в набір 23.09.96. Підписано к печати 24.09.96. Формат 60×84^{1/16}.
Об'єм 1,5 печ. л. Уч.-изд. л. 1,35. Тираж 1000 экз. Заказ 2549.

Типографія видавництва «Лугань», г. Луганськ, ул. Лермонтова, 1-б.
